

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku

Wydział XII Cywilny Sekcja do Spraw Egzekucyjnych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Krata

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2016 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko dłużnikom W. K. i S. K.

na skutek skargi dłużnika S. K. na czynności komornika

p o s t a n a w i a :

1. zmienić postanowienie Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. J. B. z dnia 8 czerwca 2015r., w sprawie KM (...) w ten sposób, że:

a) zmienić numerację punktu 2) umieszczonego po słowach „wpisać prawidłowo:” na numer 1)

b) zmienić numerację punktu 4) umieszczonego po słowach „wpisać prawidłowo:” na numer 2)

c) uchylić postanowienie w pozostałym zakresie;

2. oddalić skargę w pozostałym zakresie;

3. oddalić wniosek dłużnika S. K. o wstrzymanie wykonania postanowienia Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) J. B. z dnia 8 czerwca 2015r., w sprawie KM (...), w zakresie punktu czwartego;

4. oddalić wniosek dłużnika S. K. o dopuszczenie dowodu z pełnej dokumentacji bankowej wierzyciela;

5. kosztami postępowania obciążyć dłużnika S. K., uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Dłużnik S. K. złożył skargę na czynności Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) J. B. w sprawie egzekucyjnej Km (...). Skarżący wskazał, iż przedmiotem skargi jest postanowienie Komornika z dnia 8 czerwca 2015 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego.

Dłużnik S. K. wniósł o uchylenie postanowienia w części dotyczącej jego osoby. Wskazał, iż postanowienie Komornika z dnia 6 czerwca 2013r. ustalające koszty postępowania zostało uchylone w zakresie punktu 2,4,5 przez Sąd Rejonowy G. co oznacza, iż zostało wyeliminowane z obrotu prawnego. Niniejsze postanowienie Komornika nie może być – zdaniem dłużnika – rozstrzygnięte na niekorzyść skarżącego.

Dłużnik ponadto zarzucił niedopuszczalność prowadzenia egzekucji, albowiem wyrokiem z dnia 14.05.2015r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z konstytucją art. 96 ust. 1 oraz art. 97 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, na mocy których został wydany bankowy tytuł egzekucyjny. Dłużnik wskazał, iż wszelkie organy i Sądy orzekające w indywidualnej sprawie, winny ten fakt uwzględnić.

Skarżący podniósł również, iż nie dał powodu do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, ani do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Skarżący podniósł, iż wierzyciel nigdy nie zawiadomił go o wypowiedzeniu umowy limitu debetowego, jak również o wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego. Podkreślił, że posiadał jedynie 1% udziałów w spółce, w związku z działalnością której powstało zadłużenie stanowiące podstawę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. O powstaniu zadłużenia dłużnik dowiedział się dopiero w dniu 10 października 2012 r., a więc w dacie doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. W toku egzekucji, w ratach, dłużnik S. K., spłacił na rachunek bankowy wierzyciela powstałe zadłużenie. Tym samym, w ocenie skarżącego, obciążenie go kosztami postępowania egzekucyjnego, nie jest uzasadnione.

Ponadto skarżący S. K. zakwestionował prawidłowość ustalenia wysokości kosztów postępowania egzekucyjnego. Zarzucił, że koszty doręczenia korespondencji powinny być ustalone jedynie do daty umorzenia postępowania egzekucyjnego, a więc do dnia 6 czerwca 2013r., a korespondencja wysyłana przez Komornika po tej dacie nie stanowi już kosztów egzekucyjnych. Ponadto dłużnik wskazał, iż przeważająca część korespondencji związana była ze skargą dłużnika oraz z koniecznością usunięcia braków formalnych wniosku egzekucyjnego, co nie stanowi kosztów celowych, albowiem jest wynikiem uchybień Komornika. Nadto, skarżący zakwestionował celowość wysyłania korespondencji w toku postępowania egzekucyjnego wskazując, iż Komornik nie mając jakichkolwiek podstaw do podejrzeń, iż dłużnicy posiadają wierzytelności w stosunku do wskazanych podmiotów, kierował do nich korespondencję, generując nie tylko koszty, lecz naruszając dobra osobiste dłużników. Dłużnik wskazał również, iż niecelowe było przesyłanie korespondencji związanej z zajęciem pojazdów, które nie stanowiły własności dłużnika.

Skarżący zarzucił również nieprawidłowe ustalenie przez Komornika opłaty w postaci odnalezienia majątku. Zdaniem dłużnika, Komornik nie uzasadnił, jaki majątek został odnaleziony oraz na jakiej podstawie taki szacunek został przeprowadzony.

Przez dłużnika zostały ponadto zaskarżone opłaty stosunkowe z art. 49 ust. 1 u.k.s.e. i art. 49 ust. 2 u.k.s.e.

Komornik w trybie art. 767 § 4 k.p.c. przekazał uzasadnienie dokonanej i zaskarżonej czynności wraz z aktami sprawy.

Uzasadniając zaskarżone postanowienie, Komornik wskazał, iż prowadził egzekucję zgodnie z wnioskiem wierzyciela. Komornik wskazał, iż przepisy dotyczące bankowego tytułu egzekucyjnego tracą moc dopiero od 01.08.2016r., a zatem ponad rok po wydaniu zaskarżonego postanowienia. Jednocześnie Komornik wskazał, iż powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie stanowi przesłanki „automatycznego” uznania niecelowości wszczęcia egzekucji. W dalszej kolejności Komornik zwrócił uwagę, iż uchylenie przez Sąd punktu 2,4 i 5 postanowienia Komornika spowodowało konieczność ponownego ustalenia kosztów egzekucji, z uwzględnieniem wytycznych Sądu. Ponadto Komornik wskazał, iż opłaty w niniejszej sprawie zostały prawidłowo naliczone, co szczegółowo opisał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Komornik wniósł o oddalenie skargi jako bezzasadnej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pismem z dnia 1 października 2012 r. wierzyciel Bank (...) S.A. w K. wniósł o egzekucję kwoty 169.242,60 złotych tytułem należności głównej wraz z odsetkami w wysokości 4 – krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 169.242,60 złotych od dnia 9 lipca 2012 r. do dnia zapłaty. Wierzyciel wniósł o skierowanie egzekucji do rachunków bankowych dłużników W. K. i S. K., ich ruchomości, przysługujących im wierzytelności, nieruchomości i wynagrodzenia za pracę.

Wierzyciel złożył tytuł wykonawczy – bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 9 lipca 2012 r. nr (...), któremu postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy G. w sprawie(...) nadał klauzulę wykonalności przeciwko dłużnikom W. K. i S. K. – łącznie maksymalnie do kwoty 300.000 złotych.

Pismem z dnia 10 października 2012 r. Komornik zawiadomił dłużników o wszczęciu egzekucji.

W dniu 10 października 2012 r. Komornik zażądał od dłużników udzielenia wyjaśnień i dokonał zajęcia wierzytelności przysługującym dłużnikom od Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.. Pismem z dnia 10 października 2012 r. Komornik dokonał również zajęcia przysługującym dłużnikom prawa do renty lub emerytury z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W dniu 10 października 2012 r. Komornik zwrócił się również do Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o udostępnienie danych dotyczących dłużników. Komornik zawiadomił również Komornika właściwego ze względu na miejsce zamieszkania dłużników o prowadzeniu przeciwko nim egzekucji. Komornik sporządził również wydruk z systemu (...) dotyczący zarejestrowanych na dłużników pojazdów mechanicznych.

Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało dłużnikowi S. K. doręczone w dniu 15 października 2012 r.

W dniu 16 października 2012 r. w Kancelarii (...) stawił się dłużnik S. K., wyjaśnił przyczynę powstania zadłużenia i wniósł o wstrzymanie egzekucji do czasu wyjaśnienia sytuacji z wierzycielem. Odpis protokołu Komornik doręczył wierzycielowi.

W dniu 25 października 2012 r. Komornik dokonał zajęcia rachunku bankowego dłużnika S. K. i W. K. w (...) Bank S.A. w G..

W dniu 8 listopada 2012 r. Komornik dokonał zajęcia ruchomości w miejscu prowadzenia przez dłużników działalności gospodarczej. Pismem z dnia 12 listopada 2012 r. Komornik zażądał od dłużnika W. K. udzielenia dodatkowych wyjaśnień co do ruchomości zajętych w dniu 8 listopada 2012 r.

Pismem z dnia 15 listopada 2012 r. dłużnik W. K. udzielił Komornikowi żądanych wyjaśnień, wskazując jednocześnie jako adres swojego zamieszkania G. ul. (...).

W dniu 26 listopada 2012 r. Komornik dokonał kolejnego zajęcia ruchomości.

W dniu 11 grudnia 2012 r. dłużnik S. K. udzielił Komornikowi wyjaśnień, z których wynikało, iż zawarł z wierzycielem ugodę i spłacił już część należności. Dołączył pismo W. K. skierowane do wierzyciela o restrukturyzację linii kredytowej wraz z kserokopią dowodu wpłaty kwoty 37.570 złotych (wpłata z dnia 5 grudnia 2012 r.).

W dniu 14 grudnia 2012 r. Komornik dokonał zajęcia rachunków bankowych w (...) Bank SA w (...) SA w W.. W dniach 17 grudnia 2012 r., 19 grudnia 2012 r., 28 grudnia 2012 r., 3 stycznia 2013 r. Komornik dokonał zajęcia rachunków w (...) SA w W., w Banku (...) SA we W., w (...) Banku SA w W., (...) Bank SA w Ł.. W dniu 17 i 28 grudnia 2012 r., 3 stycznia 2013 r. Komornik dokonał również zajęcia przypadających dłużnikowi S. K. wierzytelności od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G., (...) Bank SA w W., Banku (...) SA we W., (...) Bank w Ł. i wynagrodzenia za pracę dłużnika S. K. w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G..

W dniu 17 grudnia 2012 r. w wyniku pierwszej licytacji zajętych ruchomości, ruchomości nie zostały sprzedane.

W dniu 18 grudnia 2012 r. Komornik ponownie sporządził wydruk z systemu (...) dotyczący zarejestrowanych na dłużników pojazdów mechanicznych

Zarządzeniem z dnia 21 grudnia 2012 r. Komornik wezwał wierzyciela do uiszczenia zaliczki na wydatki w kwocie 93 złote (koszty doręczenia środków pieniężnych 3 złote i koszty zapytań 90 złotych).

W dniu 7 stycznia 2013 r. Komornik dokonał zajęcia wierzytelności.

Pismem z dnia 7 stycznia 2013 r. wierzyciel potwierdził dokonanie przez dłużnika S. K. w dniu 5 grudnia 2012 r. wpłaty kwoty 37.570 złotych i w dniu 9 stycznia 2013 r. kwoty 25.000 złotych. Wierzyciel wskazał również, iż zaliczył zapłatę na poczet kapitału.

W dniu 15 stycznia 2013 r. Komornik ograniczył zajęcia rachunków bankowych weryfikując wysokość egzekwowanej należności głównej.

Pismem z dnia 18 stycznia 2013 r. wierzyciel wskazał, iż dłużnik S. K. dokonał wpłaty 15.000 złotych w dniu 14 stycznia 2013 r. i w dniu 16 stycznia 2013 r. J. 15.400 złotych. Środki zostały skierowane na spłatę zadłużenia z tytułu kapitału.

W dniu 28 stycznia 2013 r. Komornik ograniczył zajęcia rachunków bankowych, wierzytelności weryfikując wysokość egzekwowanej należności głównej.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2013 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko dłużnikom w zakresie egzekucji o kwotę 30.400 złotych. Ustalił częściowo koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 1.520 złotych (opłata egzekucyjna) i kosztami obciążył dłużników.

29 stycznia 2013r. na konto Komornika, wpłynęła kwota 3.128,50 zł wpłacona przez S. K..

Kolejnym pismem z dnia 22 lutego 2013 r. wierzyciel zawiadomił o następnych wpłatach dłużnika S. K. w dniu 29 stycznia 2013 r. kwoty 10.000 złotych, w dniu 31 stycznia 2013 r. 2.103,59 złotych, w dniu 15 lutego 2013 r. 20.000 złotych. Wierzyciel wskazał, iż na dzień 22 lutego 2013 r. zadłużenie wynosi ogółem 66.515,79 złotych, w tym 44.169,01 złotych należność główna.

Postanowieniem z dnia 1 marca 2013 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko dłużnikom w zakresie egzekucji o kwotę 30.000 złotych. Ustalił częściowo koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 1.500 złotych (opłata egzekucyjna) i kosztami obciążył dłużników.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r. wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego. W dniu 4 kwietnia 2013 r. na rachunek bankowy wierzyciela wpłynęła cała dochodzona kwota.

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2013 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela. W punkcie drugim postanowienia Komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w łącznej kwocie 7.723,50 zł i kosztami tymi obciążył dłużników. W punkcie czwartym wezwał dłużników do zapłaty na rzecz Komornika kwoty 3.441 zł tytułem opłaty stosunkowej i kwoty 2.852,63 zł tytułem odnalezienia majątku dłużnika.

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2013r. (wydanym pod sygnaturą akt: XII 1 (...)) Sąd Rejonowy G. uchylił punkty 2, 4 i 5 postanowienia Komornika z dnia 6 czerwca 2013 r.

Postanowieniem z dnia 16 września 2014r, Sąd Okręgowy w G. uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu G. celem ponownego rozpoznania.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, postanowieniem z dnia 4 maja 2015r. (wydanym pod sygnaturą akt: XII 1 Co(...)) Sąd Rejonowy G. uchylił punkty 2 i 4 postanowienia Komornika z dnia 6 czerwca 2013 r. Postanowienie to uprawomocniło się.

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2015r. Komornik sądowy ponownie ustalił koszty postępowania egzekucyjnego. W ocenie Sądu, koszty te zostały ustalone w prawidłowy sposób. Sąd zwrócił uwagę na nieprawidłowe sformułowanie sentencji przedmiotowego postanowienia, nieuwzględniające faktu, iż punkty 2 i 4 postanowienia Komornika z dnia 6 czerwca 2013 r. zostały prawomocnie uchylone. Sąd skorygował to uchybienie zmieniając zaskarżone postanowienie

Komornika w punkcie pierwszym sentencji postanowienia. W efekcie tej zmiany utrzymane zostały ze zmienioną numeracją punkty 2 i 4 zaskarżonego postanowienia, w których Komornik orzekł o kosztach postępowania.

W punkcie 2, któremu Sąd zmienił numerację na 1), Komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego, obciążając nimi w całości dłużników solidarnie, w wysokości:

koszty doręczenia środków pieniężnych 5,00 zł

koszty zapytań 184,02 zł

doręczenie korespondencji 959,69 zł

zlecenie poszukiwania majątku 59,49 zł

odnalezienie majątku dłużnika 2 915,20 zł

opłata stosunkowa (15% z art. 49.1) 273,18 zł

opłata stosunkowa (5% z art. 49.2) 3 441 zł

razem koszty wyniosły: 7 837,58 zł

W punkcie 4, któremu Sąd zmienił numerację na 2), Komornik wezwał dłużników do zapłaty kwoty 6 371,75 zł, oznaczając termin i wskazując numer rachunku bankowego.

Zdaniem Sądu, wszczęcie i prowadzenie egzekucji było celowe. Zarzuty skarżącego co do tego, iż nie dał podstaw do wszczęcia postępowania egzekucyjnego jak i co do braku zasadności prowadzenia tego postępowania, a co za tym idzie do bezpodstawnego obciążania go kosztami postępowania egzekucyjnego, są w ocenie Sądu bezpodstawne.

Analiza akt sprawy KM (...) prowadzi do wniosku, że postępowanie egzekucyjne wszczęte i prowadzone było przez Komornika zgodnie z wnioskiem wierzyciela, na podstawie przedstawionego tytułu wykonawczego – bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Komornik podejmował właściwe decyzje celem wyegzekwowania świadczenia. Postępowanie egzekucyjne jest procesem dynamicznym, z uwagi na postulat szybkości w pełni uzasadnione jest podejmowanie przez komornika równoległe różnych czynności skierowanych do różnych składników majątku. Na etapie dokonywania zajęcia komornik częstokroć nie ma wiedzy czy będzie ono efektywne. W świetle zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie sposób, zdaniem Sądu, postawić zarzutu, że Komornik podejmował zbędne czynności, nastawione na generowanie kosztów.

Odnosząc się do zarzutu dłużnika dotyczącego niedopuszczalności prowadzenia egzekucji, z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015r., Sąd wskazuje, iż powyższy wyrok nie ma znaczenia w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 12.11.2015r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz.1854) – uchwalonej po wydaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego – bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie bankowy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 28 sierpnia 2012r., a więc przed wejściem w życie ww. ustawy, dlatego też zachował moc tytułu wykonawczego. W tych okolicznościach, wbrew twierdzeniom dłużnika, egzekucja była jak najbardziej dopuszczalna.

Organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art. 804 k.p.c.), komornik nie może odmówić wierzycielowi dysponującemu tytułem wykonawczym wszczęcia, czy też dalszego prowadzenia egzekucji.

Podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż nie wiedział o problemach finansowych spółki cywilnej, której był współnikiem, pozostaje bez znaczenia. Brak zainteresowania sprawami spółki, nie może bowiem zwalniać go z

odpowiedzialności za zobowiązania zaciągnięte w ramach prowadzonej w tej formie działalności. Bez znaczenia pozostaje także, w realiach niniejszej sprawy, okoliczność, iż udział S. K. w spółce był niewielki (1%). Wskazać również należy, iż wierzyciel miał pełne prawo wszczęcia postępowania egzekucyjnego bez informowania skarżącego o wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego. Nie do przyjęcia jest wnioskowanie, że takie działanie wierzyciela oznacza, iż koszty wszczętego postępowania należy zakwalifikować jako niecelowe.

Sąd oddalił wniosek skarżącego o dopuszczenie dowodu z pełnej dokumentacji bankowej wierzyciela, uznając przeprowadzenie takiego dowodu – w okolicznościach sprawy niniejszej – za czynność całkowicie zbędną, niemającą wpływu na rozstrzygnięcie.

Konkludując egzekucja została wszczęta i prowadzona w sposób zgodny z przepisami i wolą wierzyciela, zaś w jej efekcie wierzyciel uzyskał zaspokojenie swej wierzytelności.

W opinii Sądu zatem, Komornik prawidłowo podjął decyzję o obciążeniu dłużników kosztami egzekucyjnymi. Zasadnie Komornik obciążył dłużników kosztami postępowania solidarnie. W sprawach, w których po stronie dłużnika występuje więcej niż jedna osoba, w sentencji postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego, należy określić konkretny sposób odpowiedzialności za koszty postępowania, tj. kto konkretnie i jak odpowiada - w częściach równych, solidarnie, czy w też inny sposób. W sprawie KM (...) niewątpliwie istnieją podstawy do zastosowania instytucji odpowiedzialności solidarnej dłużników w zakresie kosztów postępowania egzekucyjnego, z uwagi na treść tytułu wykonawczego, z którego wynika solidarność zobowiązania dłużników (art. 105 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c.).

W dalszej kolejności – na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy Km (...) – Sąd dokonał weryfikacji kosztów, prowadzącej do poniższych ustaleń i wniosków.

Przy ustalaniu kosztów doręczenia korespondencji Sąd wziął pod uwagę dwie okoliczności. Pierwsza z nich, związana z zarzutem dłużnika, dotyczyła terminu do jakiego Komornik może naliczać koszty doręczenia korespondencji, zaś druga dotyczyła ilości i ceny wysłanej korespondencji.

W odniesieniu do pierwszej kwestii Sąd wskazuje, iż zgodnie z treścią przepisu art. 39 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, komornikowi należy się zwrot wydatków gotówkowych poniesionych w toku egzekucji tylko w zakresie określonym ustawą. Zgodnie z treścią art. 770 zdanie 3 k.p.c. koszt egzekucji ustala komornik, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy do niego. Koszty te Komornik ustala na zakończenie postępowania egzekucyjnego. W niniejszej sprawie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 6 czerwca 2013r. Zawarte w tym postanowienie rozstrzygnięcie dotyczące kosztów nie uprawomocniło się jednak i ciągle jest w toku, co powodowało powstanie dodatkowych wydatków w postaci doręczeń korespondencji. Nie budzi wątpliwości Sądu, że wydatki te podlegają uwzględnieniu w postanowieniu dotyczącym kosztów postępowania egzekucyjnego. Podkreślić należy, iż koszty postępowania rozliczane są pomiędzy stronami, którymi w postępowaniu egzekucyjnym są wierzyciel i dłużnik. Dopuszczenie się przez Komornika uchybień, na które żadna ze stron postępowania nie miała wpływu, a które prowadziły do uchylecia pierwotnie wydanego postanowienia w przedmiocie kosztów, nie powoduje że co do części związanych z tym wydatków na korespondencję nie znajdzie zastosowanie zasada określona w przepisie art. 770 k.p.c.

Przy ocenie prawidłowości ustalenia kosztów doręczenia korespondencji Sąd miał na uwadze treść art. 39 ust. 2 pkt 8 u.k.s.e., zgodnie z którym wydatkami są koszty doręczenia korespondencji, za wyjątkiem kosztów doręczenia stronom zawiadomienia o wszczęciu egzekucji bądź postępowania zabezpieczającego. Nie budziły wątpliwości Sądu ustalone przez Komornika koszty doręczenia korespondencji w wysokości 959,69 zł. Komornik w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia szczegółowo przedstawił zestawienie korespondencji doręczanej w toku egzekucji, ze wskazaniem ilości i ceny przesyłek. Różna wysokość kwot wysyłanej korespondencji wynika z wielkości przesyłki oraz z korzystania z usług (...) i Poczty Polskiej. Porównując zamieszczone przez Komornika w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia zestawienie z dokonywanymi czynnościami, Sąd uznał, iż zestawienie zostało sporządzone w sposób

rzetelny i prawidłowy. W ocenie Sądu, wysłanie korespondencji przez Komornika było racjonalne z punktu widzenia celów egzekucji.

Co się zaś tyczy kosztów zlecenia poszukiwania majątku i kosztów odnalezienia majątku, Komornik wskazał sposób obliczenia opłat.

Zgodnie z przepisem art. 7971 k.p.c., Komornik na zlecenie wierzyciela dokonuje – za wynagrodzeniem – poszukiwania majątku dłużnika.

Wynagrodzenie, o którym mowa w powołanym przepisie, jest ustalone i pobierane – stosownie do art. 53a u.k.s.e. – dwuetapowo. Najpierw od wniosku o podjęcie czynności poszukiwawczych, a następnie gdy poszukiwania te dały pozytywny rezultat – za odnalezienie majątku. Opłatę stałą w wysokości 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego komornik pobiera od wierzyciela zgłaszającego stosowny wniosek. W razie odnalezienia majątku dłużnika Komornik pobiera opłatę stałą w wysokości 5 % szacunkowej wartości tego majątku, nie więcej jednak niż 100% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Opłata ta ulega zmniejszeniu o kwotę pobranej opłaty. Przepis art. 49 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Należy podkreślić, iż w sprawie niniejszej wierzyciel we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wyraźnie zlecał Komornikowi poszukiwanie majątku dłużnika, wpłacając również z tego tytułu zaliczkę.

W niniejszej sprawie Komornik podjął szereg czynności zmierzających do ustalenia majątku dłużników. Dokonana przez Sąd analiza akt egzekucyjnych prowadzi do wniosku, że podjęte przez Komornika sądowego czynności doprowadziły do odnalezienia majątku. Komornik odnalazł i zajął majątek dłużników w postaci pojazdów mechanicznych (k. 59,60 akt Km), ruchomości znajdujących się w G. przy ulicy (...) (k. 80,81 akt Km), odnalazł wierzytelności przysługujące dłużnikom od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) i rachunki bankowe. Szacunkowa wartość zajętych ruchomości wynosi 174.690 zł. Odstąpienie od zajęcia powyższych ruchomości nastąpiło wskutek częściowego zaspokajania wierzyciela z innych części majątku dłużników (bezpośrednie wpłaty dłużników do rąk wierzyciela).

Zdaniem Sądu, podjęte przez Komornika czynności doprowadziły do odnalezienia majątku, a zatem słuszne było ustalenie kosztów odnalezienia majątku i obciążenie nimi dłużników. Obliczając opłatę za odnalezienie majątku, Komornik uwzględnił, iż wynosi ona 5 % szacunkowej wartości tego majątku, nie więcej jednak niż 100% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Ustalenie zatem opłaty za odnalezienie majątku dłużnika jest prawidłowe, jej wysokość nie przekracza bowiem granicy 100% przeciętnego wynagrodzenia (2 974,69 zł – 59,49 zł = 2 915,20 zł). Przez przeciętne wynagrodzenie miesięczne należy rozumieć bowiem przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej w roku poprzednim ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej Monitor Polski zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, stosowanego poczynając od drugiego kwartału roku przez okres pełnego roku (art. 33 ust. 1 u.k.s.e.). W sprawie niniejszej Komornik przyjął przeciętne wynagrodzenie miesięczne w kwocie 2 974,69 zł za 2011 rok (obwieszczenie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego M.P. z 2012r. poz. 94) co nie wymaga korekty.

Wśród kosztów Komornik ustalił zaskarżoną przez dłużników wysokość opłaty stosunkowej:

opłata stosunkowa z art. 49.1 (15%) 273,18 zł

opłata stosunkowa z art. 49.2 (5%) 3 441,00zł

Powołane przepisy ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowią:

Art. 49. 1. W sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia

społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Art. 49. 2. W sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

W ocenie Sądu, z treści przepisu art. 49 ust. 1 u.k.s.e. wynika, że określone w nim zasady pobierania opłaty stosunkowej i określenia jej wysokości odnoszą się wyłącznie do świadczenia wyegzekwowanego, co oznacza świadczenie uzyskane w wyniku realnych działań komornika, będących rezultatem efektywnej egzekucji. Zasady te nie dotyczą świadczenia spełnionego przez dłużnika bezpośrednio na rzecz wierzyciela, z pominięciem Komornika, choćby doszło do tego w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego.

Uwzględniając przebieg postępowania egzekucyjnego, należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, iż bezpośrednio na rachunek Kancelarii dłużnik wpłacił kwotę 3 128,50 zł. Jest to kwota, którą Komornik skutecznie wyegzekwował. Wpłata dokonana przez dłużnika nie uzasadnia zatem zastosowania przez Komornika stawki 8%, albowiem egzekucja nie toczyła się z wierzytelności wskazanych w zdaniu 2 art. 49 u.k.s.e. Ustosunkowując się do zarzutu dłużnika, Sąd podkreśla, iż przelew środków pieniężnych bezpośrednio na rachunek bankowy Komornika nie stanowi tego samego, co egzekucja do wierzytelności z rachunku bankowego, a zatem nie istniały podstawy do zastosowania stawki 8%. Wobec tego, Komornik uwzględniając, iż dłużnik wpłacił dobrowolnie należność na rachunek bankowy Komornika sądowego, wyciszając opłatę egzekucyjną, prawidłowo przyjął stawkę 15%. Rozliczenie rachunkowe przedstawione przez Komornika w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie budzi wątpliwości.

Sąd również podzielił stanowisko Komornika, iż podstawę prawną naliczenia opłaty stosunkowej – w odniesieniu do kwoty uiszczonej przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi - stanowi przepis art. 49 ust. 2 u.k.s.e., zatem opłata ta winna być naliczona w oparciu o wskaźnik procentowy wynoszący 5%.

Użyte w treści art. 49 ust. 2 powyższej ustawy określenie „wartość świadczenia pozostałego do wyegzekwowania”, od której to wartości komornik winien pobrać pięcioprocentową opłatę stosunkową, oznacza wartość świadczenia, którego egzekucja uległa umorzeniu na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 k.p.c. Jest to wartość świadczenia, które pozostawałoby do wyegzekwowania, gdyby nie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego oraz wpłaty dokonane przez dłużników bezpośrednio do rąk wierzyciela. Powyższy pogląd prezentowany jest konsekwentnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29.10.2010 r. w sprawie III CZP 82/09, uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie P (...), zgodny jest nadto z motywami przytoczonymi w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 24 maja 2007 r. nowelizującej art. 49 u.k.s.e. (Sejm V kadencji, druk nr (...)). Potrzebę zmiany unormowań zawartych w tym artykule argumentowano zamiarem powiązania wysokości opłaty pobieranej przez komornika z rzeczywistym nakładem jego pracy w danym postępowaniu egzekucyjnym, koniecznością wprowadzenia instrumentów sprzyjających poprawie efektywności i skuteczności egzekucji, w tym mechanizmów zachęty dla dłużnika do szybszego i dobrowolnego spełnienia egzekwowanego obowiązku, premiowanych obniżeniem opłaty w razie dobrowolnego zaspokojenia wierzyciela w toku egzekucji.

Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Km (...) wynika, iż postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela.

Obliczając opłatę od wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania Komornik prawidłowo przyjął stawkę 5%. Rozliczenie rachunkowe przedstawione przez Komornika w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie budzi wątpliwości.

Odnośnie pozostałych wydatków gotówkowych, tj. doręczenia środków pieniężnych oraz kosztów zapytań - zdaniem Sądu – ustalone zostały w prawidłowej wysokości. Komornik szczegółowo wskazał koszt doręczeń środków pieniężnych oraz liczbę operacji; podobnie - wysokość kosztów oraz liczbę i rodzaj zapytań kierowanych w toku egzekucji do organów i instytucji.

Biorąc powyższe pod uwagę, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa oraz art. 767 § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w punktach pierwszym i drugim sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie piątym sentencji postanowienia, na podstawie przepisów art. 100 zdanie drugie kpc oraz art. 108 §1 kpc w zw. z art. 13 §2 kpc, mając na uwadze wynik postępowania - fakt oddalenia skargi w przeważającej mierze. Zmiany zaskarżonego postanowienia dokonane przez Sąd miały charakter formalny. Zarzuty skarżącego dotyczące kosztów postępowania – odnoszące się tak co do zasady jak i wysokości - nie zostały uwzględnione przez Sąd.